

nautua ihoa vasten, ja hän puhalsi ulos pitkän henkäyksen painautuessaan joen syleilyyn. Äkkiä vartalo oli painoton, ja silkinpehmeä vesi kannatteli sitä.

Kun hän ui ylävirtaan, ilta-auringon timantit välkähtelivät ympäröivässä vedenpinnassa. Häntä hymyilytti. Uidessaan Judith hymyili aina itsekseen. Sille ei voinut mitään. Joenvarsipolulla saattoi nimittäin olla koirankävelyttäjiä, ja lähellä Marlowin kirkkoa ja viktoriaanista riippusiltaa, joka yhdisti kaupungin naapurikyläänsä Bishamiin, oli aivan varmasti väkeä. Kukaan ei kuitenkaan tiennyt, että lähistöllä ui seitsemänkymmentäseitsemänvuotias nainen apposen alasti.

Judith ajatteli: *Tämä se vasta on oikeaa elämää.* Samassa hän kuuli huudon.

Huuto kuului vastarannalta, läheltä hänen naapurinsa Stefan Dunwoodyn taloa. Alhaalta vedestä oli kuitenkin vaikea nähdä, mitä tapahtui. Ainoastaan Stefanin talon katto pilkotti joentöyryään tiheän kaislikon takaa.

Judith yritti höristää korviaan, mutta oli hiirenhiljaista. Hän päätteli, että ääni oli ollut eläimen päästävä. Ehkä koiran tai ke-tun.

Sitten kuului miehen huuto: ”Seis, ei!”

Mitä ihmettä oli tekeillä?

”Stefan, oletko se sinä?” Judith huusi joesta, mutta sanat hukkuivat kesken kaiken äkilliseen laukaukseen.

”Stefan!” Judith huusi uudestaan pakokauhun vallassa. ”Oletko kunnossa?”

Kaikki oli hiljaista. Judith tiesi kuitenkin, mitä oli kuullut. Joku oli selvästikin laukaissut aseensa. Ja Stefanin huudahdus oli kuullut juuri ennen sitä. Mitä jos mies vuoti parhaillaan verta luodin tekemästä haavasta ja tarvitsi apua?

Judith ui kohti Stefanin taloa niin nopeasti kuin pystyi, mutta rannan tuntumaan päästyään hän kohtasi ongelman. Stefan oli